3

קובי ניב

כשקנה מישהו מלון־יוקרה בדור־צ׳סטר שבלונדון הרחוקה היתה זו ידיעה מרעישה שהופיעה בעמוד ה־ראשון של עיתונות ישראל. כי הוא היה ערבי.

אבל בכותרת לא כתבו „מוחמד רבינוביץ קנה מלון־יוקרה וכו׳." עיתון אחד, העדין שביניהם, כתב „ערבים קנו מלון־יוקרה וכו׳." עיתון אחר כתב „הערבים קנו מלון־יוקרה וכו׳."

וכך זה הולך כל הזמן — הערבים קונים. הערבים רוכשים. הערבים מש־תלטים. הערבים.

הערבים. היהודים. המזימה. ההש־תלטות. העולם. הסיפור ידוע —

כך נכתבים הפרוטוקולים של זיקני ערב.

עכשיו, מסתבר, פלשו זיקני ערב גם אלינו. לא „ערבים בונים בניה בל־תי־חוקית", אלא „הערבים רוכשים קרקעות לאום" במזימה נוראה הממו־מנת כמובן בכספיהם של זיקני ערב בלוב או בכווית או בלא־משנה.

וגם יש להם אפים ארוכים והם מסריחים ורמאים ומלווים בריבית ו־כמובן רוצים להשתלט על העולם. יותר גרועים אפילו מהיהודים.

עוד פרק בפרוטוקולים של זיקני ערב.

ורק מעניין שדווקא אלו המוחים כל הזמן נגד האנטישמיות העולמית הישנה, אם הפרוטוקולים של זיקני ציון, הם כותבי הפרוטוקולים של זיקני ערב, בדרך אל אנטישמיות חדשה — חזקה יותר, גבוה יותר, רחוקה יותר.

נניח באמת שלכמה ערבים יש כסף והם קונים רכוש וקרקע ומשתלטים על חברות, אז מה? מה כאן לא בסדר?

לעולם הקפיטליזם יש חוקיו, ומי שיש לו כסף יכול ורשאי לשחק ב־חוקים הללו ולקנות ולרכוש ולהשתלט. למה לא?

פעם חשבו הנוצרים הקפיטליסטים שהחוקים הללו נוצרו רק בשבילם ו־הרגיז אותם שגם יהודים משחקים בזה ועוד מצליחים.

היום חושבים הקפיטליסטים הלבנים שהחוקים הללו נועדו רק בשבילם ו־מרגיז אותם שכל מיני שחורים וכהים וצבעונים משחקים בזה ועוד מצליחים.

אנחנו, היהודים, הננו סוף־סוף, ל־אחר מאבקים קשים, חלק מהעולם ה־לבן והיפה (הפרענקים לא נחשבו מ־עולם); וכמו בכל ספרי הפסיכולוגיה בגרוש אנחנו, המדוכאים שהתקבלו, הננו נושאי דגל הדחיה והדיכוי של אחרים.

מלקקים לפריץ עמוק בישבן „קבל אותי, קבל אותי", אך מספיקים להוציא את הלשון ולזעוק „אבל אל תקבל אותו". ממש ראש של יהודים.

כל הכבוד, בחורים, תמשיכו — יחי הפרוטוקולים של זיקני ערב!

בתמונה: זיקני ערב הפרימיטיביים מתכננים בסתר את השתלטותם על העולם. שימו לב לאפים הארוכים שלהם.

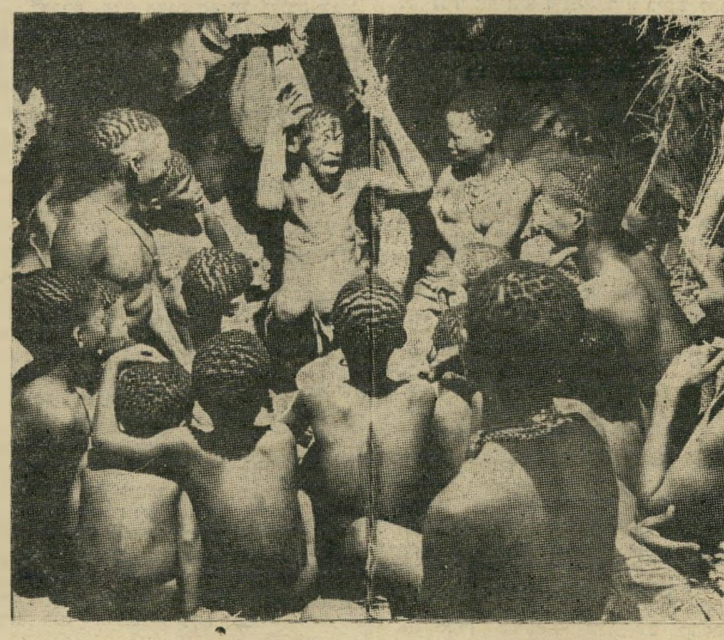

בתמונה: קבוצת נאצים רעים ושחורים זוממים להפיל את משטרו הנפלא של ג׳ון פורסטר הטוב והלבן.

נאצי טוב הוא נאצי חי

נניח שהיית נאצי כשהיית קטן ועכשיו אתה רוצה לטהר את שמך. מה עליך לעשות?

ראשית — אל תכריז לעולם כי אתה מתחרט או מצטער על שהיית נאצי, ואל תצהיר כי אתה כבר לא נאצי. אדרבא — שמור על תדמיתך הנאצית.

שנית — הבע בכל הזדמנות את הערכתך הכנה והעמוקה למדי־נת ישראל, לצבאה ולמיבצע אנטבה.

שלישית — דאג שיהיה לך כסף או כוח או מעמד כזה שמדינת ישראל תצטרך ללקק לך בתחת.

הנה תסתכל — ג׳ון פורסטר היה נאצי שהיה קטן ונשאר נאצי קטן גם עכשיו. הוא אוהב ומעריך את ישראל וצבאה והוא ראש־ממשלת דרום אפריקה, שאפשר למכור לו ולקבל ממנו

לכן — ג׳ון פורסטר הוא נאצי כשר, הוא נאצי טוב, הוא נאצי על הכיפאק. אותו מזמינים לבקר בישראל, מראים לו ב„יד ושם" את הזוועות שעשו הנאצים ליהודים (חלבנים) וכותבים עליו מאמרי־מערכת מלאי הערכה בעתוניה החופשיים של ישראל.

לעומת זאת — לני ריפנשטאל, שהיתה בימאית הקולנוע החבי־בה על היטלר וביימה את הסרט על האולימפיאדה ב־36, היא נא־צית אימה ונוראה. למה? כי א. היא לא נשארה נאצית כמו פורס־טר. ב. היא לא התלהבה ממיבצע אנטבה כמו ההוא מה„היטלר יוגנד" ו־ג. אין לה כסף או כוח כמו לפרנץ יוזף שטראוס. ובגלל זה ישראל מוחה נגד הזמנתה לקנדה ועיתוניה החופשיים של ישראל מוקיעים אותה במאמרי מערכת.

אתה רואה, אמרתי לך — נאצי טוב הוא נאצי חי, קיים וחזק.

ילדים מפגרים מושכים בעט

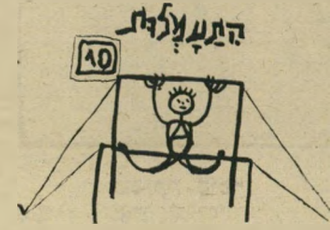

הדיוק, המיקצב, הגמישות, הקלילות
הם שיאי המופע: תרגילי התעמלות.
נערות בנות-עשרה על משטח או על סוס
מזנקות, מקפצות, בלי פחדים בלי היסוס.
מרחפות באוויר על מקביל או קורה
בחיוך מלכותי וללא כל מורא
בקפיצות מדהימות, מקפיאות את הדם
לועגות הן לטבע, לגוף האדם.
כל תרגיל כל זינוק כאן עוצר נשימה
הקהל לרגעים כאן אחוז באימה
בראותו גוף קטן מתעופף לו אל על
באולם-ההתעמלות בעיר מונטריאל
בנות רומניה ורוסיה, קטנות ויפות
בחלל האולם במרום מרחפות
ומריע להן הקהל הנרגש
למדליית-זהב ולשיא החדש.

בֶּאֱת עֲמוֹס אֲיְנְגֶר בן 44
בִּירָה ב/2

השיר, למי שלא מאמין, הופיע במדור הספורט של „ידיעות אחרונות" ב־27.7.76.

לאדון פרס יש חלום על שלום

ביום שישי דיבר בטלוויזיה איש אחד נורא נחמד, שבילכם מכירים אותו מהטלוויזיה בתור שר הביט־חון של ישראל. קוראים לו שמעון פרס.

בהתחלה הוא הביע את צערו העמוק על אובדן החיים בלבנון ו־אפילו כמעט בכה, ותכף ראו איזה איש טוב הוא.

אחר־כך, כששאלו אותו על „הי־גדר הטובה", אמר כי פרס ש־ישראל תמשיך במדיניות זאת כי היא רוצה להראות לערבים שזוהי צורת החיים שאנו רוצים לנהל עם שכנינו.

וזהו חזון השלום של אדון פרס.

שכנינו הערבים יגורו מאחורי גדרות גבוהים. הם יילחמו זה בזה. המון ערבים ימותו ואנחנו נורא נצטער. מצבם יהיה גרוע מאד ו־אנחנו נפתח פתח בגדר ונרפא להם את הפצעים. אחר־כך נסכים לתת להם מים ואולי קצת קמח ואולי קצת דלק. אחר־כך נסכים לקנות מהם את יבולם החקלאי, ושיא הי־טוב שלנו יהיה כשנסכים שהם יעבדו אצלנו.

חלום של שלום.

שלום בין אדון לעבד.

שלום בין איש לכלב.

שלום בין יהודי לערבי.

שלום על ישראל.